

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. IX. Facta miraculosâ mutatione circa species non obligatur
Sacerdos ad sumptionem, vel novam Consecrationem: equidem consulitur
nova Consecratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

tertia parte Conclusionis, quæ nullam aliam patitur difficultatem.

Manet quandoque Christus sacramentaliter sub speciebus miraculosè immutatis.
Hoc extra omne dubium esse debet, aliquando sacramentaliter permanere Christum sub speciebus miraculosè immutatis, quando videlicet non est talis & tanta immutatio, ut desineret substantia panis, si ibi esset: alioquin si tanta & talis est, æquè certò Sacramentum corrumpitur. Ad quod moraliter judicandum & discernendum (physica enim certitudo non potest haberi sine speciali revelatione) hæc regula notari potest.

Signum ad hoc diducendum.
Quando apparitiones sunt tales, ut habeant similitudinem cum præsentia Christi hic; ut si appareat sanguis, caro, vel puer, aut splendor aliquis, tunc existimandum est, non desisse Corpus & Sanguinem Christi esse in Sacramento; quia ad hoc videtur illa apparitio ordinari, ut ostendat realem præsentiam Christi hic. Quando verò apparitio habet dissimilitudinem cum præsentia Christi, ut si Sacramentum in ore fumentis videatur converti in lapidem, vel in cineres resolvi &c. tunc credibile est non manere Christum in Sacramento; quia ad hoc significandum videtur ordinari talis apparitio.

125. De adoratione miraculorum specierum.
Et hinc judicandum est de adoratione miraculorum specierum. Prioris enim generis species, sub quibus manet Christus, sunt adoranda lætè absolutè, quia sunt verè Sacramentum, vel sub illis verè latet Sacramentum. Et ita habet praxis Ecclesiæ. Posterioris verò generis species sunt solum adoranda lætè respectivè, sicut Crux & alia Christi signa merè significativa, & non continentia Christum. Cæterum ad tollendam omnem ambiguitatem & incertitudinem, periculumque præcavendum materialis saltem idololatriæ, solet Ecclesiæ speciebus miraculosè adorationi expositis apponere aliquam aliam hostiam consecratam.

quibus ad jungitur ad eucelam alia hostia consecrata.
Hactenus ad primam quæstionem, de qua Scotus in primo scripto non meminit: in Reportatis verò satis breviter eam attingit, & ideo minùs accuratè discussit; quia incidenter, & non ex professo. Unde ex hac parte nolim videri ejus auctoritati in aliquo præjudicasse.

Venio ad secundam quæstionem, quæ facilem habet responsionem; est autem hujusmodi:

CONCLUSIO IX.

Facta miraculosâ mutatione circa species, non obligatur Sacerdos ad sumptionem, vel novam Consecrationem: equidem consulitur nova Consecratio.

126. Species mutata &c.
Prima pars intelligitur, nisi species redeant ad priorem statum. Unde si non est perpetua mutatio, tantisper expectandum erit, donec

restituatur speciebus pristinus status, & tunc ad præsumendam sunt sicut priùs, ac si nulla fuisset unquam facta mutatio. Quidni, cum ex præcepto divino debeat integraliter perfici Sacrificium, & commode possit?

Si autem permutatio specierum fuerit perpetua, sive vera, sive apparens solum, videtur hoc ipso Deo dispensare in suo præcepto sumendi Sacramentum; quandoquidem illud constituitur in eo statu, in quo commode sumi non potest, utique propter horrorem vel nauseam, quam incutit fumentis. Et dato quòd nullum horrorem vel nauseam incurteret, adhuc videtur excusari Sacerdos à sumptione; quia Christus non instituit sumendam hoc Sacramentum, nisi sub specie panis & vini exterius apparente.

Sed numquid potest sumere? Resp. Ecclesiæ nusquam significat se hoc prohibere, neque Christus, & aliunde verè sumitur Christus sub specie panis & vini: supponimus quippe ex dictis Conclusionibus præcedenti, quamdiu manet ibi Christus, manere pariter species panis & vini, quamvis forè occultatas sub alia specie miraculosa: horror quoque ac nausea possunt abesse. Nihilominus tamen, inquit Suarez disp. 55. sect. 4. servanda est Ecclesiæ consuetudo, à qua non licet facile discedere, præsertim quia hoc conferre potest ad majorem Sacramenti reverentiam.

Consentio; ast rursus interrogo: quid ergo faciendum Sacerdoti? Num sine sumptione Sacramenti potest recedere ab altari? Vel debet aliud Sacramentum consecrare, & illud sumere, atque ita Missam abolere? Ratio dubitandi est: quia ex una parte non potest sumere species miraculosè immutatas; aliunde verò, nimirum ex lege divina propter integritatem Sacrificii, tenetur consumere Sacrificium. Accedit quòd eodem die non possit bis celebrare.

Ob hanc difficultatem sunt diversæ de hac re sententiæ. Divus Antonius 3. parte Theol. tit. 16. cap. 6. §. 14. existimat debere Sacerdotem totum aliud Sacramentum consecrare & sumere. Sed hæc sententia multis non placet: quia, inquit, totum Sacramentum de novo consecratum non pertinet ad prius Sacrificium, sed est novum Sacrificium totale: ergo illius sumptio nihil juvat ad prius Sacrificium integrandum: ergo talis Sacerdos eodem die bis celebrat, quod de per se est illicitum, præterquam in die Natalis Domini.

Ideo alii apud Suarezium (suprà, quos ipse sequitur, consent, nullam esse obligationem novæ Consecrationis propter sumptionem; quia, quamvis sumptio sit de integritate Sacrificii ex præcepto divino, de quo suo loco, tamen illud præceptum jam non potest impleri; quia Sacramentum non est jam consumptibile pro hoc statu miraculoso.

Addunt

Addunt verò hi Doctores esse consiliu, ut Sacerdos consecret aliud Sacramentum, & illud sumat; non ut impleat præceptum de sumptione prioris Sacramenti, seu de integritate prioris Sacrificii, quod jam non potest impleri, sed ex pietatis affectu, inchoando & absolvendo Sacrificium novum essentialiter & integraliter.

Faciatur ergo oblationem utriusque speciei, & mox subjungat Consecrationem, & pergat deinde in ea parte Missæ, in qua substat rat propter eveniens miraculum; quia cum ceteræ orationes & ceremoniæ Missæ non sint essentielles, nec propriè integrales, non erit necesse illas resumere.

Et hæc doctrina nobis placet; quoniam conformis Rubricis Generalibus Missarum Titulo de defectibus cap. 3. n. 7. Si hostia (inquunt) consecrata dispareat, vel casu aliquo, ut vento aut miraculo, vel ab aliquo animali accepta, & nequeat reperiri, tunc altera consecratur ab eo loco incipiendo; Qui pridie quàm pateretur, facta eius prius oblatione. Ergo similiter si utraq; species dispareat, ad minùs consultum erit, denuò consecrare panem & vinum.

Eritque hoc novum Sacrificium moraliter consummatio prioris Sacrificii, eo modo quo Consecratio alterius hostiæ, aut iterata Consecratio vini. Vini, inquam; nam etiam de Sanguine, qui totaliter post Consecrationem effunditur, ita ut nihil omninò remaneat, præscribunt Rubricæ eodem Titulo cap. 10. n. 12. At si contingat totum Sanguinem post Consecrationem effundi, si quidem aliquid vel parvum remansit, illud sumatur &c. Si verò nihil omnino remansit, ponat iterum vinum & aquam, & consecret ab eo loco: Simili modo postquam cœnatum est, facta prius tamen calicis oblatione. Ad quid autem necessaria iterata Consecratio vini, nisi ut prius Sacrificium moraliter compleatur?

Cæterum oùm plura alia à Rubricis præscribuntur, quæ non sunt strictæ obligationis, sed tantum consilii & majoris condècentiæ, merito illis annumerari potest hæc nova Consecratio, sive unius tantum speciei, sive utriusque; quandoquidem physica integralis perfectio prioris Sacrificii, quæ sola est juris divini, sit impossibilis.

Profectò constat, etiam secundum quotidianum usum Ecclesiæ, ad integritatem Sacrificii minimè requiri, ut totum quod oblatum & consecratum fuit, à consecrante consumetur: nam Sacerdos plures formulas consecrans, unam solum consumit, & recens ordinati Sacerdotes simul cum Episcopo consecrantes panem & vinum, solas species panis consumunt.

Itaque si altera tantum species sit immutata, vel pars dumtaxat hostiæ aut vini, planè

sufficiet ad integritatem Sacrificii à Deo præceptam, partem illam sumere, quæ non est immutata. Et ad hoc obligari sacrificantem, quis potest dubitare? Etenim jus divinum obligat Sacerdotem consummare Sacrificium à se oblatum quantum potest; atqui potest tunc partem Sacrificii sumere, & ita Sacrificium à se oblatum consummare: ergo ad hoc obligatur.

Si objicias prohibitionem duplicis Sacrificii eodem die. Respondeo, intelligendam esse de per se: unde in aliis multis casibus, de quibus suo loco, licitum est secundò celebrare, immo & tertio quamvis rariùs. Quid miramur? Præceptum Ecclesiæ est, in quo indubiè Ecclesia potest dispensare. Censetur autem dispensare, quando præscribit in Rubricis, etiam per modum consilii tantum, iteratam Consecrationem.

Probatur, Qui tacet, consentire videtur Reg. 43. de Reg. Juris in 6. & per consequens dispensare videtur in lege sua, qui tacet, sciens subditum acturum contra legem, & potest sine notabili incommodo contradicere; quanto magis qui consultit actum contra legem?

An autem sit stricta obligatio de novo consecrandi, ut ipse celebrans, & reliquis populus audiat Missam in die Festo, probabilius est, inquit Suarez suprà, etiam ex illo præcepto, aut similibus non oriri talem obligationem, maxime si verum est consumptionem specierum non esse de substantia Sacrificii, de quo infra proprio loco.

Dicastillo disp. 6. num. 99. consultit ut fideles alteri Missæ assistant, si possint; cum enim, inquit, præceptum audiendi Missam non se extendat ad solam Consecrationem, in qua essentia Missæ consistit, sed ad omnia etiam antecedentia & consequentia, probabilius mihi videtur, teneri, si possint, integrum præceptum implere.

Resp. casum extraordinarium non esse regulandum præcepto ordinario: unde sicut Deus dispensat in suo præcepto de integritate Sacrificii offerendi; ita prudenter præsumitur Ecclesiam dispensare in suo præcepto de integritate Sacrificii audiendi.

Ex hætenus tractatis de Eucharistiæ Sacramento, tandem colligitur, qua veneratione colendum sit. Si vis esse Catholicus, dic & intus dic; quia sic est ut dicis:

Si una tantum species sit immutata, sumenda est altera.

131. Obiectio solvitur.

In multis casibus licet bis celebrare viderem die.

Ecclesiæ in hoc casu censetur dispensare.

132. An sit stricta obligatio reconsecrandi, ut audiatur Missa in die Festo? Suarez negat.

Dicastillo consultit ut fideles alteri Missæ assistant.

sed verius est casum extraordinarium non esse regulandum præcepto ordinario.